

udruga za očuvanje kulturne baštine

"MEĐIMURSKA GRUDA"

Dunjkovec

Poezija

Dunjkovski smoligač

*Tak je to bilo sa ko jutro vzaron.
Se je išče bilo mirno. Z odje so se zvezdice
pospravljale spot, a naš se čovek stiha – stiha
kaj naj nikoga zbudiv, otprovlav na pot.
S pinklecom na pleći, sekirom v roki, s koricom
kruha, tak je dišav na prvi cug.
Slovenske su šume jemo bile poznate,
i sa ko drevo šteroga je curela smola.
Sekirom je smolu nastrugav, pinkleca napuniv,
malo si dehnov i vrnov se nazaj.
Dunjkovec se zove stanica de so ga sa ki dan videli.
Žene so ga v seli čekale, smoligač so ga zvale.
Od jega so smolu nabovlale, za podežig su ju imele.
Pinklec se prozniv pomali.
Kmičilo se. Došav je do hižice svoje.
Truden ali zadovolen, sev se pod streho na štenge,
napuniv pipo z bagošem i lepo si zapušiv.
Zvezdice so se na nebo bodile i zmočenoga
smoligača v postelo so skrile-*

*Napisala
Nada Patafta
rođena Štenglin iz Dunjkovca
15.03.2014.*